

Sekaná & malinama

JAROSLAVA ČERNÁ

Sekaná s malinama

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslava Černá
Sekaná s malinama – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Sekaná s malinama

 P R E S S

Brno
2017

*Tento příběh věnuji všem, kteří mají pocit, že stále obědvají
pouze sekanou, ale přitom touží po malinách...*

Jaroslava Černá

Kapitola 1

*Město Brod,
východně nedaleko Prahy,
7. února 2014*

„Heduš?“ dolehlo plačtivě z předsíně a Hedvice na chvíli ztuhla ruka s vrchovatou lžičkou granka. Rychle ponořila hnědou hromádku do hrnku horkého mléka, protože jemně třesoucí se prsty hrozily, že, jako už několikrát, budou lehká zrníčka všude jen ne tam, kde je ona potřebovala. Než dostala sílu zareagovat, opřela se odevzdaně oběma rukama o kuchyňskou linku, na okamžik sklonila hlavu a dvakrát se hluboce nadechla.

„Myslela jsem, že už spíš,“ sykla spíše pro sebe.

„Heduš?“ ozvalo se znova o něco zoufaleji. „Kde jsi?“

„Kde bych byla?“ Hedvika se ovládla, hrnek nechala radši na lince v kuchyni a pomalu došla do předsíně. „Tak co je zase?“ ptala se mírně, přestože věděla, co bude téměř jistě následovat.

„Heduš, nevíš, kam jdu?“ Muž v předsíni vypadal zoufale.

„Pro svetr?“ hádala jako vždy, jenže tentokrát zbytečně. Její manžel Miloslav se totiž pevně držel oběma rukama vytahanych cípů oblíbeného svetru, jako by to byl jediný pevný bod na světě.

„Je ti zima, Mildo?“ pátrala Hedvika jako vždy.

Muž se krátce zamyslel. „Není!“ pronesl vítězoslavně a hned si radši s vysokým nasazením a soustředěním zapnul jeden z knoflíků.

„Tak se ti chce na záchod?“ zaváhala opatrně a stejně jako vždy marně sledovala rozpačitý obličej, protože všechna Mildova snaha se teď soustředila do jednoho místa. Hedvika ztuhla, protože tentokrát manžel jakoby i lehce potlačil.

„Nechce!“

Oba si vydechli, a Milda se dokonce s úlevou usmál.

„Tak máš žízeň!“ rozhodla Hedvika za oba a hned donesla ve skleničce trochu vlažného čaje.

„Měl jsem žízeň,“ vydechl Miloš spokojeně a po jednom lehkém doušku vrátil skleničku manželce.

„A teď jdeš do postele spát.“

„A teď jdu do postele spát,“ pobrukoval si na krátké cestě do ložnice Milda sebejistě, sám se uložil, přitáhl si deku až po bradu, usmál se a v mžiku pravidelně oddechoval.

Hedvika se na manžela dívala, dokud nepootevřel ústa a nezačal mírně chrápat. Teď už si mohla být jistá, že bude mít klid, protože ten když jednou usnul, nic ho neprobudilo.

* * *

Tak jo, na záchod musím já a pak už se konečně pustím do práce. Paní Hedvika Smolová, které nikdo neřekl jinak než Heduš, udělala, co musela, a pak si pečlivě umývala ruce. Bohužel jí zase pohled sklouzl na zrcadlo. To by ne-
vadilo, jenže touto večerní dobou a při umělém osvětlení v malé koupelnice, když se uviděla, vždycky se na sebe naštvála. Tentokrát se ani nepokusila o úsměv, ale snažila se naladit na každodenní dávku své práce. Hedvika, bývalá

učitelka češtiny, si v důchodu přivydělávala jako korektorka románů pro jedno velmi prestižní nakladatelství.

Na tu postarší vrásčitou dámu v zrcadle cukla jedním koutkem svěšených bezbarvých úst a alespoň si vlhkými prsty prohrábla vlasy. Hned si všimla šedivých odrostů.

„Kašlu na to,“ vyjelo z ní našťvaně, a aby zapomněla na nelichotivý pohled, radši přešla do obýváku a zapnula počítač. Jenže v té chvíli si vzpomněla, na jakém místě skončila pročitání textu včera v noci a neznatelně povzddechla: „Tak to zase bude počteníčko, snad se mi pak podaří usnout.“

Starý počítač se neochotně rozhučel.

Hedvika si postavila na stůl hned vedle klávesnice a popelníku hrnek s vychladlým kakaem.

„Ani škraloup se na tom nedělá,“ zkusila lehce prstem. No, nevádí, alespoň je to sladké, a s chutí si zapálila svoji první dnešní cigaretu. Celý život kouřila tajně a až večer, dříve na balkoně, dnes už klidně u pootevřeného okna ve druhém patře paneláku v malém městě nedaleko Prahy.

Ta ženská snad nechodila do školy, byla její první myšlenka, hned když poprvé potáhla a přečetla první větu. S nechutí opravila jedno měkké „i“ na ypsilon. Pak se zájmem a potichouunku znova četla opravenou větu:

„Dívka se neznatelně zavlnila v bocích, pak se mírně prohnula v zádech, aby jazyk, který jí jemně kroužil zatím pouze kolem pupíku, přesně věděl, kam zamířit ve chvíli, která musí nevyhnutelně přijít...“

„Panebože!“ Hedvika potáhla z cigarety, zakuckala se, vstala a přešla k pootevřenému oknu. Do mezery prudce

vyfoukla kouř a znatelně se zachvěla. Nemusela přemýšlet, proč. Vždyť mám na sobě jen noční košili, sice teplou, flanelovou, ale venku pěkně mrzne!

Stárnoucí žena by si nikdy nepřiznala, co doopravdy to chvění způsobuje. Bezděčně si sáhla na břicho a pokoušela se pod neforemnou látkou nahmatat vlastní pupík. Copak takhle si lidi fakt dokážou užívat? To jsou kecy. Co jsem komu udělala, že právě já musím opravovat takové výmysly a těm představám se nedokážu ubránit?

Z pootevřeného okna prudce vylétl téměř spálený filtr od cigárka a hned zmizel ve vrstvě čerstvě napadaného sněhu na střeše jednoho ze zaparkovaných aut.

„Tak dost!“ napomenula se tvrdě Heda. Jde se pracovat, musím se soustředit na chyby, a ne na obsah a na příběh, to bych se zase jen rozhodila a nic neudělala.

Jenže opravovat nesmyslné chyby se jí dařilo pouze necelou hodinu. Nešlo to. Hedvika zužila nad spisovatelčinou gramatikou a ani jedna cigareta za druhou jí nepomohla přestat myslet na záhady sexuálního života hlavní hrdinky ještě nesmyslnějšího příběhu. „Copak tohle lidé fakt dělají v posteli?“ zavrtěla nevěřičně hlavou a otevřenou dlaní si pevně stiskla břicho, aby potlačila to neznámé záhadné chvění. S lítostivým výrazem se snažila rozpočtenout na vlastní sexuální život, jenže to všechno je tak dávno... Ale vždyť máme dceru! Taky jsme se přece měli rádi... za mlada... Tak jaké to bylo? Paní Hedvika pátrala v paměti. Nic z toho, co musela číst, nezažila. Taková klasika pod dekou, země se nechvěla, skály nepadaly...

nevadí, vždyť máme krásnou, zdravou dceru a jednu vnučku, a na všechno je pozdě. „Na všechno, co tady musím číst, je pozdě. A jestli je to vážně pravda, tak to já jsem nikdy nezažila a už nikdy nezažiju.“ To smutné zjištění ji naplnilo lítostí, ale také jakýmsi zvláštním klidem. Člověk prostě nemůže mít všechno.

Jenže sotva přišla do ložnice a rozsvítila malou stolní lampičku, pohled jí padl na hluboce spícího manžela. Vysíleně se posadila na kraj postele a hleděla na dementní uvolněný obličej, pootevřená chrápající ústa. Ne, nemůžu mít všechno, ale mít doma tohle? Za co? Za všechno nemít nic? Hedvice vyhrkly z očí slzy, protože se jí vybavila slova doktora: Alzheimer se může velmi rychle zhoršovat, u každého nemoc probíhá jinak a ten, kdo o nemocného pečuje, musí být připravený na všechno.

Na co? Na co se ještě mám připravit, když už teď mám doma děcko ve starém těle? Hedvika si lehla, zhasla, zahleděla se do stropu a šeptem pronesla větu, která jí poslední dobou pomáhala alespoň v klidu usnout: „Poradila jsem si s celou třídou rozjívěných dětí, tak snad to jedno zvládnou taky.“

* * *

Druhý den odpoledne

„Nezvonil někdo?“ Miloš sebou trhnul.

Jasně že zvonil, vždyť to řinčí po celém bytě. Hedvika ale nahlas nic neřekla. Příčilo se jí odpovídat denně na stejné

otázky. Radši šla rychle otevřít, protože od doby, co normální zvonek museli vyměnit za řinčivé peklo, aby Miloš slyšel a otevřel, ji každé zvonění zaskočilo. Navíc, touto dobou se vždycky zastaví dcera Ladka s vnučkou na cestě ze školy.

„Ahoj mamko, jak se máte?“

„Ahoj babi,“ pozdravila méně nadšeně Hedviku vnučka a bylo vidět, že se jí dál nechce.

„Aničko, jen na chvilku, mrkneme na dědečka a jdeme dělat úkoly,“ povzbudila devítiletou dívku Ladka a omluvně se zahleděla na matku. „To víš, moc ji to tady nebaví.“

„A co by ji taky u nás mělo bavit?“ zavrčela Hedvika neslyšně.

„Ahoj tati, tak co, jak se dnes máš?“ zaznělo jako obvykle na úvod každé dceřiny návštěvy.

Miloš pootevřel ztěžklá víčka, zaskočeně se na dceru zadíval a pronesl: „Nevíš, co jsem to chtěl říct?“

„Tati, vypadáš unaveně, měl by sis jít zdřímnout,“ pokračovala Ladka. „Bolí tě něco? A cos měl dnes na oběd?“ snažila se probrat nepřítomného otce z letargie hlasitými otázkami.

Miloš se zamyslel. „Sekanou!“ vyjelo z něho nečekaně po dlouhé pauze.

„Měli jsme kuře,“ procedila Hedvika mezi zuby. Zbytečně.

„Mami, vždyť vím... A tati, proč nemáš naslouchátko?“

„Já slyším...“

„Jasně že slyší, ale jen když chce. Když po něm něco chci já, neslyší nikdy,“ stěžovala si Hedvika dceři.

„A jak ti jdou korektury toho nového románu?“

„Představ si, že ta...“ Hedvika se zavzdušnila, ale když se podívala na Aničku, našťavaně dodala: „Ta spisovatelka je tak blbá, že napsala ve slově děti, háček nad t!“

„Asi jí gramatika moc nejde, a jinak? Jak píše? A jak se ten její první román prodává?“

„Ani se neptej! Píše hrozně, prodává se dobře, jenže to je tím sexem. Já to nechápu, něco tak povrchního a neskutečného!“

„Mami, erotické romány jsou dnes prostě v kurzu, co na-děláš...“

„Jenže to za ni píšu já! Opravuji každou větu,“ Hedvika zčervenala. „Taková nespravedlnost! Když mi vyšla kniha pohádek, nikoho nezajímala. A stačí holý...“

„Mami!“

„Chtěla jsem říct pupík, co je na tom?“ Hedvika v duchu zuřila.

„No, tak to si ji, až vyjde, i já ráda přečtu,“ zažertovala Ladka.

„Kam ten svět spěje! Hodnotné knihy, poezie, pohádky nikoho nezajímají, ale každá mladá koza je hned celebrita, hlavně když má výstřih, silikony a holý zadek!“

„No nic, mami, tak my už půjdeme.“

„Nesouhlasíš se mnou, že? Ale je to pravda!“

„Mamko, souhlasím, jen nevím, jak bych ti pomohla, prostě takový je svět a já se nechci kvůli takovým hloupostem trápit a hádat. Mám jiné starosti.“

„A to je vám jedno, co vyroste z vašich dětí?“ zaječela Hedvika, protože už nedokázala svůj vztek ovládat.

„Maminko, není, ale některým věcem já prostě nezabráním.“

„Nevíš, co jsem to chtěl říct?“ probral Miloše manželčin hysterický křik.

„Chtěl sis vzít prášek,“ odfoukla si Hedvika a zvedla se, aby dceru a vnučku vyprovodila.

„Babi a co to děda vlastně chce vždycky říct?“

„To neví nikdo, a on už vůbec ne, zlatíčko.“

Kapitola 2

*Městečko Brodek,
západně od Prahy,
8. února 2014*

„No teda, vypadáte jako malí lachtani!“ rozesmála se Alice a sundávala svým dvěma dětem visící promočené rukavice.

„Tatínek je taky lachtan,“ rozesmála se přirovnání šesti-letá Radka a měla pravdu.

„Jsi promočený stejně jako ta děcka, vždyť nastydnete,“ zlobila se naoko a všem vlepila velkou pusu.

„Ten sníh je strašně mokrý, úplně čvachtá.“ A osmiletý Adam, aby dokázal své tvrzení, vylil ze sněhule vodu z roz-tátého sněhu i s ponožkou.

„Tak se rychle převlečte, mokré hadry hodte na sušák a starý lachtan hezky vytře dlažbu,“ přikázala láskyplně Alice a přešla k oknu vedoucímu na malou zahrádku, teď rozblácenou rozbředlým sněhem. Při přemýšlení si bez-děčně prohrábla husté nazrzlé vlasy.

„Ty jsi ale krásná...“ zašeptal jí za krkem manžel Radek, který neslyšně vešel do pokoje zároveň s vykukujícím po-ledním slunkem a ohnivé odlesky ve vlasech jeho ženy ho jako vždy rozpálily.

„Stuďíš...“ bránila se polibku Alice.

„To je jen na povrchu, kdybys věděla, co hoří uvnitř...“

„To mi teď prosím nepopisuj, protože já mám úplně jiný nápad.“

„Hurá!“ zaznělo dvojhlasně od stolu a Alice s Radkem se rozesmáli. „Mamka má vždycky dobré nápady.“

„Protože ty moje jsou tajné,“ broukl Radek, ale už visel na ženě pohledem.

„Pojedeme na hory!“

„Hurá!!“ ozvalo se tentokrát trojhlasně.

* * *

Po dvou dnech

„Tak co říkáte? Není to úžasná chaloupka?“

„Myslíš tu hromadu sněhu nahoře ve stráni?“ pronesl Radek zoufale a po hodině šlapání lesní cestou po kolena ve sněhu se složil do závěje za zády.

„Je nás dost a do konce prázdnin se tam prohrabeme.“ Alice se usmála na vyděšené děti. Když ale viděla, že ji berou vážně, a to hlavně dvě další bratrovy děti, které nebyly zvyklé na jejich společné žertování, hned vysvětlovala: „Ničeho se nebojte. Ten můj kamarád, co mu chaloupka patří, říkal, že lopata je hned u dveří. No a tou si prohrabeme cestičku. Hlavně opatrně, ať si nezničíme sních, protože ho budeme zítra potřebovat.“

„A na co? Tolik sněhu!“ žasl drobný Jarda, jeden z desetiletých dvojčat od bratra Michala. Druhé dvojče byla o poznání zdatnější Jituška.

„Mám nápad!“ pronesla Alice tajemně, a zatímco Radka s Adamem zajásali, Jaroušek s Jituš nečekali nic dobrého.

„Hned zítra začneme stavět iglú, takové dvě pevnosti, co se v nich dá bydlet. Ale hlavně!“ ztišila spiklenecky hlas, „musí být od sebe na dostřel sněhovou koulí, protože budou probíhat bitvy.“

„A nápad, jak se dostanu pro tu lopatu, náhodou nemáš?“ Radek se konečně zvedl ze závěje a měřil pohledem prudký svah k chaloupce.

* * *

„Teto, a jaké bitvy budou probíhat?“ vyzvídal vystrašeně malý Jarďa, když se všichni navečer posadili k dřevěnému stolu, každý v ruce velký krajíc chleba se sádlem a s cibulí. Unavená z náročného probíjení se sněhem k chaloupce byla tentokrát i Alice.

„No, jaké bitvy, to je přece jasné,“ hned pookřála. „Přece nebudeme jíst každý den chleba se sádlem. Utvoříme dvě posádky, postavíme pevnosti a první bitva, hned zítra po poledni, se povede o mytí nádobí. Ta další o nákupy. Kdo prohraje, hezky pošlape k nejbližšímu obchodu pro proviant, ať je z čeho vařit. Bude to vlastně takový boj o přežití...“ Alice se zarazila, protože zatímco její děti opakovaně řvaly „huráá!“, malý Jarďa vykulil oči a Jituš jí očividně nevěřila.

„Neboj, bude to dobrodružství!“ utěšoval bratrance Adam. Šestiletá Radka si v teple sálajících kachláků sundala svetr, položila hlavu na stůl a všem sdělila, že brzy únavou zemře.

* * *

„Vůbec o nic se nepokoušej,“ varovala Alice manžela, když se k ní pozdě večer v pelíšku z péřových duchen zezadu přitiskl. „Za prvé jsem tentokrát fakt unavená a za druhé smrdíš cibulí jako kovboj.“

* * *

Druhý den

„To je materiál, co? To se to staví,“ chválil a povzbuzoval svůj tým Radek, když se jim povedlo uzavřít střechu kruhového sněhového bunkru. „Ještě musíme doplnit střelivo a vsadte se, že do obchodu pošlape teta Alice s Jituš a Adamem.“

„Střelivo? Myslíš, strejdo, jako sněhové koule?“ Jaroušek už se chytil a hned se dal do výroby munice.

* * *

„Tak posádko, my střechu dělat nebudeme,“ promlouvala Alice ke svým vojákům spiklenecky. „My totiž budeme pálit zpoza zdí vrchem, lépe mířit a rychleji střílet.“

„Za deset minut vypukne první bitva,“ vykřikla směrem k nepřátelské pevnosti a zároveň pověřila Jitku, aby mávala nad bunkrem čepicí na klacku, aby zmátla nepřítele.

Lité boje na svahu před starou horskou dřevěnicí probíhaly každý den a poražená posádka se spravedlivě dělila s vítěznou o úklid, vaření a náročné šlapání pro nákupy do dvou kilometrů vzdálené vesnice.

„Přátelé, spolubojovníci,“ začal tentokrát večerní proslov Radek. Na stole voněly bramboráky se zelím a vojsko sotva drželo otevřené oči. „Prázdniny nám uběhly jako voda, nevadí, protože zítra je sobota a nás čeká rozhodující bitva.“

„Zítra už se nebojuje, přijede mamka s taťkou,“ namítl Jaroušek, ale Jituška hned pochopila.

„Musíme se bránit nájezdníkům, že, strejdo?“

„Přesně! Oni si hezky v teple pracovali a nechali nás v horách bojovat o přežití každého dne. Tak my jim teď ten jejich příjezd osladíme.“

„Co uděláme?“ Radka s Adamem se zahleděli na mamku.

„Mám nápad,“ prohlásila Alice slavnostně. „Spojíme síly, nachystáme municí, necháme je dojít na dostřel a pak nečekaně zaútočíme.“

„Musíme ale být opatrní, protože vezou jídlo na poslední dva dny,“ namítl Radek.

„Budeme mířit na nohy,“ Jaroušek věděl, co říká, protože kolem levého oka mu zrovna dnes, v pátek, změnila barvu podlitina z modré na fialovou. V úterním zápale boje sice na chvíli oslepl, ale protože se neviděl v zrcadle, nic ho nebolelo.

„Jsi náš statečný Jarda a máš dobré úvahy,“ pochválil hrdého klučinu Radek, „a hlavně nezapomeň, že o té pravé statečnosti se nemluví. Mamka nemusí všechno vědět.“

* * *

Blížila se jedenáctá hodina.

„Řekla bych, že tady musí být každou chvíli.“ Alice už byla netrpělivá, stejně jako zbylá spojená posádka.

„Pozor!“ vykřikla Jituš a přikrčila se. „Někdo jde!“

Všichni pozorně sledovali cestu pod svahek, kde se brodila sněhem postava. Co brodila! Padala, vstávala a potácela se, sprostě nadávala. Alice nevěřila svým očím.

„Mamko, to je ožralý kominík!“ Jediný osmiletý Adam, lehce nazrzlý po mamince, přesně vystihl příčinu bezmocné cesty černého muže.

„No to je fakt ožralý kominík, ale řekněte mi, kde se tady vzal a kam se pokouší prorazit tím sněhem, vždyť zapadne a zmrzne,“ žasla Alice.

„Než dojde domů, vystřízliví, chudák,“ měl jasno Radek. „My se musíme soustředit na příchod nových dvou členů posádky. Kde můžou tak dlouho vězet?“

„Mám nápad! Svolávám radu.“ Alice se zvedla. „Hurá,“ nadchly se děti znuděné čekáním.

„Nesmíme se nechat příchodem návštěvy zaskočit, ať se nám neobjeví pod nosem, jako ten kominík. Vyšleme na cestu předsunutou hlídku, nejlépe mě, která ostatní upozorní, že někdo jde. Zvolna budu na bobech sjíždět po cestě, a až je uvidím, tak zakrákám. Když to nebudou oni, zakukám.“

„Krá, krá...“ zkoušela hned Jituška. „Mamka a tatka kuku,“ škytl Jaroušek.

„Krrrá, kráá, mamka a taťka,“ opravila ho Alice a zaklekla do plastových červených bobů. Začalo hustě sněžit.

Šlo to ztěžka, boby se bořily do vysokého sněhu, a navíc během chvíle nebylo v chumelenici vidět na krok. Alice si narazila kapuci až na nos, tiše si pro sebe krákala a statečně se hrabala sněhem po mírně svažité cestě. Dvě postavy brodící se sněhem proti ní vidět nemohla, dokud se jim téměř nezarazila o nohy.

„Kráá, krrrá,“ rychle hlasitě varovala netrpělivou posádku, zvedla hlavu a hleděla do vyjevených obličejů dvou mužů.

„Kuku, kuku,“ uvědomila si okamžitě vlastní chybu a chvíli počkala, až oba zaskočení muži uhnou, aby mohla projet.

„Viděls to někdy?“ prohodil ten menší turista hodně překvapeně a trochu lítostivě. „Mrzák, a ještě debil?“

Alici hned došlo, jak asi vypadá v chumelenici usazená na neviditelných bobech a s kukáním na rtech, po pár metrech se neovládla a smíchy se převrátila do sněhové peřiny.

Jenže ta poznámka o debilovi se jí vůbec nelíbila. Počkala, až neomalení muži zmizí za zatačkou, rychle se zvedla, chytla boby a lesem je pronásledovala. „Kuku, kuku!“ ječela schovaná za stromem kousek od chalupy a škodolibě sledovala, jak na dvojici prší sněhové koule z obou pevností.

„Kuku, já vám dám mrzák, já vám dám debil, kuku, to se dělá, posmívat se postiženým? Kuku!!“

„Panebože, ségra, co tady děláš? Proč tady kukáš a proč ostatní koulují ty dva ubohé výletníky?“